

Маргарита зачете тогасъ полека, ясно, мемоара на на донъ Жуана д'Агвилара; доказа на царя че лордъ Монтжой, че сжщитъ му врагове му отдавахъ правда, която му отказва собственото му отечество; тя му расправи какъ този вѣрныйтъ служитель, когото обвинявахъ въ предателство, опази царската войска, на която сѣкый гледаше като на изгубена вече; и безъ сумнѣніе тя бы загинѣла безъ благоразуміето и твърдостта на началника си. Прочее, по-трѣбало бы не да са накаже и да са проважда на сѣдилището на инквизиціята че былъ капитулиралъ съ еретицы, но да са награди за вѣрнытъ си услуги на В. Католическо Величество.

Еще, че за сжщата причина трѣба да освободи Фернанда д'Алвайда, племенника на д'Агвилара, на когото единственното престѣпление бѣ дѣто защитилъ злополучіето, престѣпление толкози рѣдко щото нема страхъ да са не распространи заразата и лошыйтъ му примѣръ.

Филиппъ, на когото сърцето бѣше праведно и благо, който найподиръ разумѣваше една работа когато му я представяхъ добръ, а особенно когато му я тълкуваше млада и хубава жена, която той обичаше, стиснѣ ржката на жена си и ѝ рече:

« Имамъ право, госпоже, имамъ право, донъ Жуанъ д'Агвиларъ е вѣренъ и благороденъ служитель, който трѣба да са награди... що да сторѣж за него?

— В. Величество нека благоизволи да пише: »

Царьтъ сѣднѣ, хвърли на съпругата си погледъ любовень но цѣломждрень, и написа слѣдующето подъ диктовката на Маргарита:

« За награда на вѣрнытъ услуги на донъ Жуана д'Агвилара, който защити въ Ирландія сръщо многочисленны силы чести на испанското оржжіе, и отърва вѣренната отъ насъ нему войска, опредѣлявамы го Намѣстникъ Наварскый . . . »

Царьтъ са спрѣ.

« Размысли ли го добръ, госпоже, една служба толкози значителна!

— Да, да! този постъ е празень отъ давно, като